

ved at tilraade Hjælp ad denne Vej for den frie Skole". Saa udvikles det, at man derfor foretrækker Statstilskud. Jeg har Ret i, at det er ejendommeligt, at en Mand, der er inde i alt dette, tillader i sit Blad, at en Indsender erklærer „de flydende Skolepenge“ for Venstres Kongstanke i en Sammenhæng, hvor han stærkt angriber Socialdemokratiet, naar det ærede Medlem ved, at det er fuldkommen urigtigt. Venstres Kongstanke har hele Venstre enstemmigt behandlet paa den Maade, som det fremgaar af Betænkningen af 13. Marts 1908, som jeg har oplæst.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) slog saa stærkt fast, at det var ganske umuligt overhovedet at tænke sig, at man kunde ordne det enkelte Tilfælde i Nørre Søby administrativt. Jeg tør i og for sig ikke modsige det ærede Medlem; det er muligt, at han har Ret, men det ærede Medlem er i hvert Fald ganske uenig med dem, som vedtog Loven af 2. Maj 1855. Der blev netop, hvad man vil se, hvis man læser Forhandlingerne fra den Gang igennem — nu er Tiden jo saa langt fremskredet, og der er læst saa meget op, at jeg ikke har villet citere dem —, af et Medlem overfor Forslagsstillerne gjort gældende det samme, at man gav Skolekommissionen en uafviselig Ret. Deroverfor hævdede Ordføreren for Forslagsstillerne, at det havde aldrig været Mening, men at man — det sagde Ordføreren udtrykkelig — ved at lægge Afgørelsen i Skolekommissionens Haand blot vilde tage den Myndighed, der var nærmest; men de, der mente sig forurettede, var selvfølgelig berettigede til at klage til Skoledirektionen og Ministeriet. Da Lovforslaget senere var til Behandling, blev der af et Medlem ogsaa gjort gældende, at man kunde risikere, at en Skolekommission atter og atter vilde gøre noget af denne Art, som var i Strid med det, der var Lovens Forudsætninger, altsaa et Misbrug af Loven. Hertil svarede, saa vidt jeg husker, Indenrigsministeren, fordi Kultusministeren var syg, at man ikke skulde have den Tanke om Landets Skolekommissioner, at de saaledes Gang paa Gang vilde handle imod Lovens Forudsætninger. Ordføreren sagde det samme, at der var neppe nogen Skolekommission, der vilde begaa Overgreb i den Retning, naar Forældre ønskede deres Børn overført til en anden Skole eller undervist paa en anden Maade, som de ansaa for at være bedre. Det ærede Medlem fra Assens sagde nu, at selv om det skulde være rigtigt, at man kunde ordne denne Sag

administrativt, vilde det maaske ikke være længere end 14 Dage, før en anden Skolekommission vilde optræde paa samme Maade. Det er denne letvindte Maade, hvorpaa det ærede Medlem gerne argumenterer. For det første er noget saadant ikke sket i en Række af Aar. Jeg tror, at det ærede Medlem selv har fremhævet, at det er en gammel Bestemmelse, som man nu ved en bestemt Lejlighed gravede op, men som man ikke havde anvendt i den senere Tid. Deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret. Det er kun en enkelt Gang, dette er sket, saa det er ganske uberettiget af det ærede Medlem at udtale sig om Skolekommissionerne paa denne Maade. Jeg vil tilbagevise den Insinuation mod Landets Skolekommissioner, der ligger i denne Udtalelse. Jeg synes, at i dette Tilfælde har vedkommende Skolekommission misbrugt Loven, og jeg tør ikke nægte, at der kan komme et lignende Tilfælde, men at vente, at noget saadant skulde ske hyppigt, og navnlig, hvis Sagen kunde ordnes administrativt, vil være en saa nedsættende Mening om Landets Skolekommissioner, at jeg absolut maa afvise den.

Denne, som jeg sagde før, lidt letvindte Maade at argumentere paa brugte det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) ogsaa overfor, hvad jeg havde fremsat om helt at slette Bestemmelsen om Skolekommissionens Ret til at nægte Overførelse af et Barn til en anden Skole efter 12-Aars Alderen. Det ærede Medlem har sandsynligvis ikke læst, hvad jeg har sagt, det gaar jeg ud fra, og saa kan det undskyldes, at det ærede Medlem ikke har hørt, hvad jeg har sagt, ligesom han synes i den Samtale, jeg omtalte, ikke at have hørt, at jeg sagde, at jeg vilde komme med et Lovforslag, hvis Sagen ikke kunde ordnes administrativt. Det sagde jeg udtrykkelig. Men det har det ærede Medlem altsaa ikke hørt, og saa forstaar jeg bedre, at det ærede Medlem kommer med dette Lovforslag, ellers maatte man undres over, at dette Lovforslag netop skulde forceres saa hurtigt frem. Hvis det ærede Medlem vil se efter i Fortrykket, vil han se, at da jeg igaar talte om, hvor vidt Ophævelsen af Skolekommissionernes Ret til at nægte Udskrivning af et Barn over 12 Aar vilde føre, sluttede jeg denne Udtalelse med, at det var blot en almindelig Oplysning, jeg vilde give, som jeg henstillede til Overvejelse. Det ærede Medlem har efter det, han sagde før, slet ikke forstaaet, hvad mine Udtalelser egentlig gik ud paa. Lad mig for at forklare det tydeligt nævne et Eksempel: En Dreng fylder 14 Aar den 1. Marts. Han skal ifølge